Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

DUMPLIN'

VREAU O VIAȚĂ PE MĂSURA FORMELOR MELE

Traducere din limba engleză și note de
CRISTINA BUZOIANU

EPICA

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Pentru toate fetele durdulii

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

UNU

Cele mai bune lucruri din viața mea au început cu o melodie de Dolly Parton. Toate, inclusiv prietenia mea cu Ellen Dryver.

Cântecul care a încheiat afacerea a fost „Dumb Blonde" de pe albumul ei de debut din 1967 intitulat *Hello, I'm Dolly*. În vara dinainte să încep clasa întâi, mătușa mea, Lucy, s-a împrietenit cu doamna Dryver, datorită admirației pe care amândouă o nutreau pentru Dolly. În timp ce ele sorbeau ceai dulce în sufragerie, eu și Ellen leneveam pe canapea uitându-ne la desene animate, fără să ne dăm seama cum să ne comportăm una cu alta. Dar, într-o după-amiază, din aparatul stereo al doamnei Dryver, a răsunat melodia aceea. Ellen a început să bată din picior în ritmul muzicii, iar eu o acompaniam fredonând, și înainte ca Dolly să ajungă la refren, ne învârteam în cercuri și cântam cât de tare puteam. Din fericire, iubirea pe care ne-o purtăm una alteia și lui Dolly a ajuns să depășească barierele unei singure piese.

O aștept pe Ellen în fața Jeepului iubitului ei și soarele puternic îmi adâncește tălpile în asfaltul din parcarea școlii. Încercând să nu mă strâmb, o urmăresc în timp ce iese din clădire și se avântă prin mulțimea de elevi care ies de la ore.

Ellen este exact opusul meu. Înaltă, blondă și cu acea atitudine prostească, dar totuși sexy, care pare să existe numai în comediile romantice. Ea mereu se simte confortabil în pielea ei.

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Nu-l pot vedea pe Tim, iubitul ei, dar n-am nicio îndoială că e cu câțiva pași în urma ei, cu nasul în telefon, încercând să se pună la curent cu toate meciurile pe care le-a pierdut cât timp a fost la ore.

Primul și primul lucru pe care l-am observat la Tim a fost diferența de înălțime dintre el și El (așa o alint pe Ellen), de cel puțin șapte centimetri și jumătate, dar ei nici că i-a păsat. Când am menționat faptul că el este mult mai scund decât ea, mi-a zâmbit, roșeața din obraji i s-a răspândit pe gât, și a spus:

— Nu-i așa că-i drăguț?

El se oprește gâfâind în fața mea.

— Lucrezi diseară, nu?

Îmi dreg vocea.

— Mda.

— Niciodată nu e prea târziu să-ți găsești un job la mall, Will.

Se sprijină de Jeep și își lovește jucăuș umărul de al meu.

— Cu mine.

Clatin din cap că nu.

— Îmi place la Harpy's.

O camionetă uriașă gonește pe șoseaua din fața noastră spre ieșire.

— Tim! strigă Ellen.

Se oprește din mers și ne face cu mâna, în timp ce camioneta trece chiar prin spatele lui, cât pe ce să îl strivească pe asfalt.

— Doamne ferește! spune El, suficient de încet încât să o aud doar eu.

Cred că sunt făcuți unul pentru altul.

— Mulțumesc pentru avertisment, strigă el.

Chiar dacă am fi în mijlocul unei invazii extraterestre, Tim n-ar zice decât „super".

După ce traversează parcarea, își pune telefonul în buzunarul de la spate și o sărută. Nu e un sărut scârbos, cu gura deschisă, ci

mai mult genul de sărut care spune „bună, mi-a fost dor de tine, ești la fel de frumoasă ca la prima întâlnire”.

Un oftat ușor îmi scapă printre buze. Dacă aș putea să-mi feresc ochii de toți oamenii care se sărută, sunt sigură că viața mea ar fi cu cel puțin două procente mai împlinită.

Nu sunt geloasă pe Ellen și Tim, nici pe faptul că Tim o fură de lângă mine și nici nu îl vreau pe Tim pentru mine. Dar îmi doresc să am și eu ce au ei. Îmi doresc pe cineva care să mă sărute în loc să mă salute.

Mă strecor pe lângă ei și mă îndrept spre pista care înconjoară terenul de fotbal.

— Ce fac toate fetele acelea acolo?

O mână de fete îmbrăcate în pantaloni scurți roz și tricouri asortate aleargă pe pistă.

— Tabăra de instruire Pageant, spune Ellen. Durează toată vara. Participă și o fată de la mine de la serviciu.

Îmi dau ochii peste cap, fără ca măcar să încerc să îmi stăpânesc gestul. Clover City nu este cunoscut pentru mare lucru. O dată la câțiva ani echipa noastră de fotbal este suficient de decentă ca să ajungă în finală și din când în când cineva pleacă de aici și face ceva demn de a fi recunoscut. Dar singurul lucru care face ca orașul nostru să apară pe hartă este acela că găzduiește cel mai vechi concurs de frumusețe din Texas. Concursul de frumusețe Miss Teen Blue Bonnet[1] a început în anii 1930 și, de la an la an, a devenit din ce în ce mai mare și mai ridicol. Știu din surse sigure pentru că, de cincisprezece ani, comitetul de organizare este condus de mama.

Ellen îi scoate cheile lui Tim din buzunarul din față al pantalonilor scurți, apoi mă îmbrățișează cu o mână.

---

[1] Blue Bonnet = Plantă întâlnită predominant în partea de sud-vest a Statelor Unite ale Americii. Floarea oficială a statului Texas.

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

— Serviciu ușor! Să nu te stropești cu ulei sau... mă rog.

Se duce să deschidă portiera șoferului și strigă la Tim, care e pe cealaltă parte.

— Tim, urează-i o zi bună lui Will.

Ridică puțin capul pentru un scurt moment și zăresc zâmbetul pe care Ellen îl îndrăgește atât de mult.

— Will.

O fi stând Tim cu nasul în telefon majoritatea timpului, dar atunci când vorbește, ei bine, este genul de acțiune care le îndeamnă pe fetele ca Ellen să rămână lângă el.

— Sper să ai o zi bună, continuă, și face o reverență.

El își dă ochii peste cap, se urcă la volan și își aruncă în gură o nouă bucată de gumă de mestecat.

Îi fac cu mâna și parcurg aproape jumătate din distanța până la mașina mea, când cei doi trec în viteză pe lângă mine, iar Ellen îmi strigă încă o dată la revedere, peste melodia lui Dolly Parton, *„Why'd you come in here lookin' like that"*, care răsună din difuzoare.

În timp ce cotrobăiesc prin geantă după chei, o văd pe Millie Michalchuk clătinându-se pe trotuar și prin parcare.

Îmi dau seama ce urmează înainte să se întâmple. Sprijinit de dubița părinților ei stă Patrick Thomas, care este probabil cel mai mare bădăran din toate timpurile. Are superputerea de a porecli oamenii și a face porecla să se răspândească. Uneori sunt porecle frumoase, dar de cele mai multe ori sunt cuvinte precum *Haaaaaaaa-nah*, pronunțat ca nechezatul unui cal, pentru că gura fetei respective arată de parcă ar fi plină cu... ei bine, dinți de cal. Isteț, știu.

Millie este fata aceea, cea la care, deși mi-e rușine să recunosc, m-am uitat toată viața și mi-am spus, *Se poate și mai rău*. Eu sunt grasă, dar Millie este acel tip de grasă care are nevoie de pantaloni cu elastic pentru că nu se comercializează pantaloni cu nasturi și fermoar în mărimea ei. Are ochii prea apropiați unul de

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

altul și vârful nasului arcuit în sus. Poartă tricouri cu pisicuțe și cățeluși, și nu o face într-un mod ironic.

Patrick îi blochează partea șoferului, guiță ca un porc, împreună cu grupul lui de prieteni bătăuși. Millie a început să conducă acum câteva săptămâni și mânuiește dubița de zici că e un Camaro.

Este aproape, gata să îi vadă pe toți nemernicii adunați în jurul mașinii ei, când îi strig:

— Millie! Vino puțin!

Trăgând de bretelele ghiozdanului, își schimbă direcția și vine direct spre mine, cu un zâmbet care îi împinge obrajii roșii atât de tare, încât aproape că îi ating pleoapele.

— Bună, Will!

Îi zâmbesc.

— Bună!

Nu m-am gândit cu adevărat la ce aș putea să-i spun când ajunge aici, în fața mea.

— Felicitări pentru permis!

— Oh, mulțumesc, îmi zâmbește ea din nou. E foarte drăguț din partea ta.

Îl văd pe Patrick Thomas peste umărul ei, cum își împinge nasul cu degetul, astfel încât să arate ca un rât de porc.

O ascult pe Millie, în timp ce-mi povestește totul despre cum a schimbat setările radioului mamei ei și cum a alimentat pentru prima dată. Privirea nemiloasă a lui Patrick se fixează asupra mea. El este genul de persoană care speri să nu te observe niciodată, dar nu are niciun rost să încerc să fiu invizibilă în fața lui. Nu ai cum să ascunzi un elefant.

Millie vorbește pentru câteva minute, apoi Patrick și prietenii lui renunță și se îndepărtează. Ea gesticulează spre mașina din spatele ei.

— Adică, nimeni nu te învață cum să alimentezi cu benzină și chiar ar —

Libris
Respect pentru oameni și cărți

— Hei, îi spun. Îmi pare rău, dar o să întârzii la serviciu.

Încuviințează din cap.

— Dar, încă o dată, felicitări!

O privesc în timp ce se îndreaptă spre mașina ei. Își aranjează toate oglinzile și iese cu spatele din locul de parcare, în mijlocul parcării aproape goale.

***

Opresc în spatele Harpy's Burgers & Dogs, merg direct prin zona de comandă din mașină și apăs pe butonul soneriei de la ușa depozitului. Când văd că nu răspunde nimeni sun din nou. Soarele texan mă apasă pe creștetul capului.

Aștept, în timp ce un om cu înfățișare ciudată, care poartă o pălărie de pescuit și un maieu murdar, înaintează ușor în zona de comandă pentru mașini și își recită dureros de specific comanda, până la numărul exact de murături pe care îl vrea în burgerul lui. Vocea din receptor îi comunică suma totală. Omul se holbează la mine, pe deasupra ochelarilor de soare portocalii, și spune:

— Care-i treaba, dulceață?

Mă răsucesc, îmi strâng rochia în jurul coapselor și lovesc cu putere soneria de încă patru ori. Stomacul mi se strânge de stânjeneală.

Nu sunt obligată să mă îmbrac în rochie la serviciu. Există și opțiunea de a purta pantaloni. Dar elasticul din talia pantalonilor din poliester nu a fost suficient de elastic încât să îmi treacă peste șolduri. Spun că pantalonii sunt de vină. Nu-mi place să cred că șoldurile mele sunt o inconvenienței, ci mai degrabă o calitate. Adică, dacă am trăi pe undeva prin 1642, șoldurile mele late, fertile, ar valora multe vaci sau ceva de genul ăsta.

Ușa se deschide și tot ce aud este vocea lui Bo.

— Te-am auzit și de primele trei ori.

Oasele mă furnică. Nu îl văd până când nu deschide ușa mai larg, pentru a mă lăsa să intru. Lumina naturală îi atinge fața. Fire mici de păr îi acoperă bărbia și pomeții. Un semn al libertății. Școala lui Bo, extravaganta lui școală catolică, cu regulile ei vestimentare stricte, s-a terminat la începutul acestei săptămâni.

Mașina din spatele meu, din zona de comandă începe să dea rateuri, iar eu mă grăbesc să intru. Privirea mea are nevoie de o secundă pentru a se adapta la lumina slabă.

— Îmi pare rău că am întârziat, Bo, îi spun.

Bo. Silaba îmi saltă în piept și îmi place. Îmi place finalitatea unui nume atât de scurt. Este acel gen de nume care spune, *da, sunt sigur*.

Înăuntrul meu se aprinde o flacără, care apoi mi se ridică până în obraji. Îmi plimb degetele de-a lungul maxilarului și picioarele mi se afundă în ciment ca în nisipuri mișcătoare.

Adevărul: am făcut această mare pasiune pentru Bo de când l-am întâlnit prima oară. Părul lui șaten răvășit i se adună în vârful capului, într-o dezordine perfectă. Și arată ridicol în uniforma lui roșu cu alb. Ca un urs într-un tutu. Mânecile din poliester i se întind pe brațe și cred că bicepșii lui și șoldurile mele au multe lucruri în comun. Cu excepția abilității de a ridica greutăți la sală. Un lanț subțire din argint se zărește din gulerul tricoului și buzele lui sunt înroșite cu colorant artificial, grație rezervei sale infinite de acadele roșii.

Întinde un braț spre mine, ca și cum ar fi gata să mă îmbrățișeze.

Trag adânc aer în piept.

Apoi expir când se întinde pe după mine, ca să încuie ușa de livrare.

— Ron e bolnav, așa că suntem doar eu, tu, Marcus, și Lydia. Cred că ea a rămas să lucreze tură dublă azi, așa că, știi tu, fii pregătită.

— Mersi. Să înțeleg că tu ai terminat cu școala?

Libris
Respect pentru oameni și cărți

— Da. Nu mai am cursuri, îmi răspunde.

— Îmi place că spui cursuri și nu ore. E ca și cum ai fi la facultate și te-ai duce la cursuri doar de câteva ori pe zi, între orele de somn pe canapea sau... mă opresc. Mă duc să-mi pun lucrurile sus.

Strânge din buze, apoi și le așază formând un zâmbet.

— Sigur.

Mă grăbesc spre vestiar și îmi înghesui geanta în dulap.

Nu e ca și cum aș fi fost foarte elocventă sau ceva de genul ăsta, dar ceea ce îmi iese din gură în fața lui Bo Larson nu se poate clasifica nici măcar ca diaree verbală. Seamănă mai mult cu niște pârțuri, ceea ce e dezgustător.

Prima dată când ne-am întâlnit, când el era încă proaspăt angajat, i-am întins mâna și m-am prezentat:

— Willowdean, i-am spus. Casieră, fană Dolly Parton și fata grasă din oraș.

I-am așteptat răspunsul, dar nu a spus nimic.

— Adică, mai sunt și alte lucruri de spus. Dar...

— Bo.

Vocea îi suna sec, dar buzele i s-au arcuit într-un zâmbet.

— Numele meu este Bo.

Mi-a strâns mâna și un potop de amintiri pe care nu le-am trăit mi-a trecut prin minte. Noi ținându-ne de mână la film. Sau mergând pe stradă. Sau într-o mașină.

Apoi mi-a dat drumul.

În seara aceea, când mi-am adus aminte de modul în care ne-am prezentat, iar și iar, mi-am dat seama că n-a tresărit când i-am spus că sunt grasă.

Și mi-a plăcut asta.

Cuvântul *grasă* îi face pe oameni să se simtă incomod. Dar când te uiți la mine, primul lucru pe care îl observi este corpul. Și corpul meu este plinuț. E ca atunci când eu observ că unele fete

au sânii mari sau părul strălucitor sau genunchii noduroși. Astea sunt lucruri pe care este acceptabil să le spui. Dar cuvântul *grasă*, cel care mă descrie cel mai bine, face buzele să se strângă și obrajii să-și piardă culoarea.

Dar așa sunt eu. Sunt grasă. Nu e un cuvânt urât. Nu e o insultă. Cel puțin nu e atunci când eu sunt cea care îl pronunță. Așadar, de ce să nu-l spui de la început și să scapi de grijă?